

Fald ikke i det Omfang, som der er udtalt fra forskellig Side. Men der kan dog naas et Stykke frem ad den Vej.

Medens jeg er ved Banerne, ønsker jeg med et Par Ord at omtale Statsbanegaardsforholdene i Aarhus, da de atter i Aften ere blevne berørte af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (Samuelson), som oplæste et Par Linier af min korte Bemærkning. Mærkværdigvis fandt han ikke Kærnepunktet i denne Bemærkning, formodentlig fordi den ikke passede ham. Det var det, at da Byraadet havde vedtaget at skænke Jord og Penge til Statsbanerne, var det i Henhold til Loven af 1900 og med en bestemt Betoning af, at det var til Godsbanegaardsforholdene, man gav Jord og Penge. Det ærede Medlem taler altid om Banegaardsforholdet, som om det hele skal flyttes til en helt anden Kant af Byen. Jeg forstaaer ikke, at han, for at bruge en af hans egne Vendinger, har turdet tale om, at man i hele Aarhus er enig om det, thi han ved jo meget godt, at det betyder en økonomisk Revolutionering af ret betydelige Byværdier. Det plejer man ikke i sin Hæder at være enig om. Der plejer Interesse at staa mod Interesse.

Dernæst vil jeg gerne have Lov til at gøre en Bemærkning vedrørende den nu saa meget omtalte Lokomotivbygning. Det var vist mig, der kom for Skade at omtale dette Spørgsmaal i første Omgang. Det er nu blevet stillet op, at der skulde en Beskyttelse til af 20 pCt. med nedadgaende Tendens. Jeg skal ikke følge disse Betragtninger, men derimod vil jeg gøre opmærksom paa, at Sagen dog vistnok heller ikke er helt saa simpel, som det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) gjorde den til. Sagen er jo, at det er en ret stor og bekostelig Ting at oprette en saadan Fabrik. Og det bliver en Industri, som skal tage Kampen op med den store Industri ude i de store Lande. Og det kende vi jo alle, tænker jeg, mere eller mindre, at i det Tilfælde et stort Land, som har haft Danmark til Opland, faar Øje for, at nu er der en Fare for, at dette Opland vil blive det berøvet, kan der være den Mulighed, som jeg synes ikke er ret fjern, at det i de Licitationer, der komme i de første Aar, i ret høj Grad vil underbyde, selv om det maaske i nogle Aar endog skal arbejde med Tab, for at kunne slaa den Industri ned, som er i Opgang, og saa beholde Markedet. Og her er det, min Tanke gik, ikke just i Retning af større

Beskyttelse, men i Retning af, at der blev givet nogen Sikkerhed for, at en saadan ny Industri ikke skulde være udsat for en Konkurrence, som var beregnet paa at slaa den ned, og som en Tid maaske kunde blive en forbigaaende Fordel for den danske Statskasse, men som alligevel i Længden ikke vilde blive nogen Fordel for Statskassen og neppe heller for det danske Arbejde. Den Tanke, som stod ledende for mig, er naturligvis den, at jeg ikke rigtig kan faa Øje paa, at det, hvis vi kunne gennemføre noget saadant paa rimelig Maade, ikke skulde være mere fordelagtigt end at fylde i Arbejdsløshedskasserne i lange Baner. Maaske kan der alligevel findes en Vej frem, og den Gang, jeg antydede denne Tanke, var det det, jeg her nævnede, som stod for mig, og jeg er sikker paa, at der her ligger et Punkt, som er en Overvejelse værd.

Endelig vil jeg gøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), som helligede mig nogle enkelte Bemærkninger vedrørende Spørgsmaalet om, hvorvidt de militære Udgifter vare produktive eller uproduktive. Desværre kom han ret hurtigt bort fra dette Spørgsmaal, og han hævdede sig ret højt op paa Koturnen. Det interesserede mig meget, at han kunde komme saa højt op, at han var nær ved at holde en hel lille Prædiken her i Folketingssalen. Det er noget, vi ikke ere vantede til, og jeg tror, vi heller ikke skulle vænne os til det. Det er vist en dansk Digter, der har sagt: Jeg lider ikke Prædiken paa Teatret, og jeg mener, at heller ikke i Folketingssalen er en Prædiken paa sin Plads. Jeg har ikke indført den her, og det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds skulde holde sig fra disse Enemærker, for den Tone, han kom ind i der, faldt ikke rigtig gunstigt ud. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at selvfølgelig maa Tinget her, som Aar efter Aar har vedtaget ret betydelige Udgifter til Militærvæsenet, og Folket, som har billiget det, ikke betragte disse Penge som kastede ud af Vinduet, det vil sige som uproduktive, for saa maatte baade Tinget, der har vedtaget deres Udgivelse, og Vælgerne, som have billiget denne Vedtagelse, være modne til at komme — jeg vil ikke sige hvorhen. Det vilde være ganske meningsløst, at Rigsdag og Land bevilgede Millioner paa Millioner det ene Aar efter det andet, hvis de havde den Opfattelse, at de Udgifter ingen Værd havde, det vil sige